

הסוד

אחרי כל קורבנות האדם שהוקרכו לאלים – בין אם בפשטות גסה, כמו אצל המאיה והאצטקים, ובין אם בכיסוי מודרני ומתעתע, כמו בשדות הטבח של אירופה – הרגישו האלים שהגיעה השעה להכרת תודה. הם התכנסו והצביעו פה אחד לטובת ההצעה, להקריב לשם שינוי אחד מביניהם כמנחה לבני האדם על-מנת להביע את רגשותיהם הכנים. אלא שמיד אחרי שכולם לחצו ידיים ובירכו והתברכו, התברר שמישהו צריך גם להיות הקורבן, וזה כבר היה עניין אחר לגמרי.

מאחר שהרעיון היה להחזיר לבני האדם טובה תחת טובה, הציעו בעדינות שמי שייאלץ להתחסל יהיה אחד האלים המזיקים; נגיד, מישהו מבין אלה שגורמים לסופות ביס, או אפילו, אם אין ברירה, איזה אל קיקיוני שנזקיו מטרידים רק אוטריקנים – לדוגמה, זה שזורע ביד רחבה גרגרי אבק שנייה אחרי שמצליחים לנקות סוף-סוף את המשקפיים. אבל האלים המזיקים התאגדו והודיעו שלא יקום ולא יהיה, וכשניסו לדבר על לבם – הם נעמדו בפנית האולם וחשפו שיניים ונהמו והבהילו כל-כך את האלים האחרים, עד שהיה ברור שכל נגיעה בהם תגרום לאסון לבני האדם ולאלים גם יחד.

עברו לעדיפות השנייה: להקריב את אחד מהאלים הנייטרליים, מישהו שהיעדרו לא יורגש, וככה לצאת ידי חובה. אלא שאף אל כזה לא היה שם, כי האלים שהיעדרם לא מורגש, כשם כן הם – היעדרם מהאירוע לא הורגש כלל עד לרגע שבו נזכרו בהם במקרה. וגם התוכנית הזאת בוטלה.

הגיעו למסקנה שאין ברירה, ודווקא האלים הטובים, שהציעו את כל הרעיון מלכתחילה, ייאלצו לוותר על מישהו משלהם, כך שתישאר בעצם רק הכוונה הטובה שבמעשה ההקרבה ולא שום תועלת מעבר לזה. גם על הפתרון הגרוע הזה היו כבר מוכנים להתפשר, ובלבד שיסתיים כל הוויכוח המייגע; אלא שמיד הידרדרו הדברים להתנערות רבתי מאחריות, כי אף אחד לא רצה למות, ועוד בשביל בני האדם, וכולם התחילו להמציא תירוצים ולנדב מועמדים אחרים, עד שכבר אי-אפשר היה לראות שמתחת לכל הצעקות הנבזיות האלה אמורים להיות אלים חביבים ומיטיבים.

המהומה נמשכה וליבתה את עצמה, וגם האלים הרעים חזרו להתערב בה ולסכסך בין המשתוללים, וככה זה היה נמשך לנצח אלמלא קם אל אחד, שכולם ידעו שהוא מהטובים אבל אף אחד לא זכר בדיוק מה תפקידו, והתנדב להיות זה שמוקרב לטובת המין האנושי. והאלים האחרים כל-כך שמחו על האצילות הבלתי-צפויה הזאת, עד שבלי שום דברי עידוד ובלוי שום שבחים, מיד תפסו והצמידו אותו למזבח לפני שיתחרט ועקרו את לבו מתוך חזהו, כשהם צועקים מקצה אחד של הארץ עד לקצה השני, שהנה גם האלים יודעים להקריב ולא רק

בני האדם, והתודה היא הדדית – צעקה שגרמה לבני האדם לשמוח מאוד ולהתחזק בדעותיהם, שקורבנות אדם נושאים פרי ויש להמשיך בהם כמה שיותר. האלים התחילו כבר לנקות את המזבח כדי להשיב את החיים לקדמותם, אבל אז נשמעה עוד צעקה, ואחד האלים הראשיים תפס את ראשו ואמר: "נזכרתי! נזכרתי מי זה היה!". האחריים קפאו במקומותיהם וחיכו שיגיד כבר, ואין מילים לתאר כמה נדהמו לשמוע, שהאל שאותו הרגו בזה הרגע כמחווה לבני האדם, היה האל שאליו כיוונו תמיד בני האדם את תפילותיהם האישיות והקטנות, זה שלעזרתו הם פנו בשעת צרה ומבחן, זה שבו שמו את מבטחם שיציל ויעזור.

מיד הוחלט שהעובדה הזאת תישמר בסוד מפני האנשים, כי אחרת אין לדעת מה יקרה – אולי אפילו יפסיקו מרוב כעס להאמין בכל האלים האחרים, שידיהם שפכו את הדם הזה. ומאז האלים שומעים את התפילות שעולות השמימה לשווא, ומשתדלים להתעלם מהן ככל האפשר, כי אם יגשימו אותן הדבר רק יגביר את האהדה לאל שכבר איננו. לעומת זאת, הם מאמינים שאם יזניחו אותן, יש סיכוי שהאנשים יאשימו את האל שהוא באכזבות שנגרמות להם וישנאו אותו על אטימותו עד כדי כך, שביום מן הימים אפשר יהיה לגלות להם שהוא בכלל מת למענם לפני שנים, ואז הם ישמחו לאידו והכל יבוא על מקומו בשלום.